

Arhimandritul Zaharia Zaharou afirmă că mărturisitorii antiecumeniști îi “terrorizează” pe susținătorii ereziei

Revista *Lumea credinței* publică la data de 21 decembrie 2018 un material extras dintr-o conferință susținută la... Deva de către arhimandritul cu gândire ecumenistă al Mănăstirii “Sfântul Ioan Botezătorul” din Essex, Anglia, Zaharia Zaharou, în care conferențiarul a făcut câteva referiri la mărturisitorii antiecumeniști, pe care i-a numit “zeloți” antiecumeniști, susținând că aceștia sunt “un fel de teroriști în Biserica noastră”.

Arhimandritul Zaharia Zaharou, răspunzând se pare unei întrebări din sală, s-a lansat în afirmații de genul “zeloții reprezintă o piedică în calea lucrării ierarhilor”, “eu nu cred că vreunul dintre acești «zeloți» ar fi mai înțelept sau mai îmbunătățit duhovnicește decât patriarhul Daniel”, în condițiile în care „«zeloții» trăiesc, vorbesc și se mișcă la un nivel foarte jos, acela al înțelegerii pur raționale” (sub acest aspect, ecumeniștii par a nu avea o poziție unitară, unii dintre ei acuzându-i pe mărturisitori că ar fi purtați de o trăire duhovnicească difuză, irațională, pe când alții, precum acest arhimandrit, îi acuză că sunt pur raționali, fără trăiri duhovnicești alese, ca cele care predispun la „dialogul iubirii” cu ereticii și la târguirea învățaturii de credințe prin aceste dialoguri).

Nu știm dacă denumirea de „zeloți” îi vizează pe ortodocșii cu tendință extremistă schismatică, de genul celor din grupul Sava-Staicu-Rădeni de pe la noi, sau pe toți mărturisitorii ortodocși antiecumeniști. Din context, pare a fi un atac la adresa tuturor celor care luptă în vreo formă sau alta contra acestei erezii, pe care conferențiarul o apără din răspuțeri.

Despre hiperzelotismul schismatic, care distruge lucrarea Bisericii, găsim un cuvânt foarte interesant al domnului Gheorghe Todorov, reprezentant al Bisericii Ortodoxe Bulgare, adresat în nume personal la Conferința teologică de la Salonic, din 16 iunie 2018, în care teologul bulgar arată că **sinodul ecumenist din Creta a dus la înfrângerea a două extreme în Biserică: laxismul ecumenist și**

fanatismul hiperzelotist.

Revista Mărturisirea Ortodoxă debutează cu un regal de teologie

Despre denumirea de „zeloți” adresată credincioșilor ortodocși antiecumeniști, există o relatare a mitropolitului Ierotheos Vlachos, care spune că în cadrul ședințelor din Creta un episcop a vorbit despre „zelotismul” antiecumenist, pe care l-a propus spre condamnare (ceea ce a și obținut, prin art. 22 al documentului despre relațiile Bisericii cu ansamblul lumii creștine), iar Înaltpreasfințitul Sava, Arhiepiscop al Varșoviei și al întregii Polonii, ar fi reamintit că „zeloții” au umplut calendarele cu sfinți în ultima persecuție din Europa de Est, cea a regimului ateist-comunist.

În duhul specific al ecumenismului, care caută, prin deformarea unor episoade din viața Bisericii, să se înrădăcineze în tradiția bisericească pentru a da impresia că ecumenismul există dintotdeauna (a se vedea afirmațiile preotului Patriciu Vlaicu, care susținea în 2016 la Piatra Neamț că ce au făcut ierarhii noștri în Creta nu depășește ceea ce a făcut Sfântul Vasile în epoca sa, sau, ulterior, că Sfântul Marcu Eugenicul ar fi încântat de tratatul de la Chieti, prin care se recunoaște primatul papal etc.), conferențiarul de la Deva a încercat să demonstreze că episoade biblice precum conversația Mântuitorului cu femeia samarineancă ar fi forme ale “ecumenismului celui bun”, **dând de înțeles faptul că Însuși Mântuitorului nostru, Domnul Hristos, ar fi practicat “ecumenismul cel bun”, adică ar fi fost un eretic ecumenist, blasfemie încă nemaiauzită pe meleagurile noastre.**

Pentru a-și induce în eroare auditoriul, arhimandritul Zaharia Zaharou le spune că “există un ecumenism rău, dar există și unul bun”, sugerând că sfinția sa și toți participanții la Creta ar practica ecumenismul cel bun. Nu ni se spune cine ar practica ecumenismul cel rău, definit ca “atunci când relativizăm totul și spunem că toți sunt una”. De exemplu, ar fi interesat de aflat dacă cei ce au ratificat în Creta *Declarația de la Toronto* practică sau nu ecumenismul cel rău, dat fiind că acea declarație abundă în afirmații care relativizează totul și îi prezintă pe toți ca fiind una.

“Ecumenismul cel bun” este definit ca „o adevărată artă de a-i evangheliza pe cei de altă credință cu fiecare prilej întâlnit”. Și iată cum toți misionarii Bisericii,

începând cu Sfântul Apostol Pavel și ceilalți apostoli devin... ecumeniști dintre cei buni.

Este de mirare că arhimandritul nu ne-a adus ca exemplu de „artă a evanghelizării” nu știu ce comunitate de bapțiști botezată prin Norvegia ca urmare a „dialogului ecumenic”, exemplul standard pentru demonstrarea „rezultatelor” dialogului ecumenist, însă prezentăm noi o concluzie a unei întâlniri teologice de la Salonic din 1998, în care s-a constatat că: “După un secol de participare ortodoxă la mișcarea ecumenică și ani petrecuți în cadrul CMB, **nu observăm suficient progres în discuțiile teologice multilaterale dintre creștini. Dimpotrivă, prăpastia dintre ortodocși și protestanți devine din ce în ce mai mare, în timp ce tendințele mai sus-menționate în cadrul anumitor denominațiuni protestante devin tot mai puternice**”.

Scrisoarea adresată Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române cu prilejul receptării de către acesta a deciziilor sinodului eretic din Creta

Într-o discuție cu Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, înaltul ierarh mi-a spus că „ecumenismul cel bun” este participarea la aceleași proiecte sociale, filantropice, cu ereticii, în ciuda faptului că aceasta este interzisă de sfintele canoane și reprezintă cea mai sigură cale de avans al ecumenismului, după același model după care s-a construit și Uniunea Europeană.

Într-o decizie a Sfântului Sinod al BOR, din 16 decembrie 2018, „ecumenismul cel bun” este promovat ca „ecumenism lucid” și este definit astfel: „o atitudine spirituală de dialog și cooperare între creștini, în locul polemicii pline de ură confesională și al confruntării violente, care s-au manifestat secole de-a rândul în istoria creștinismului”.

După ce încearcă să demonstreze că patriarhii Bartolomeu și Daniel susțin cu toată tăria că Biserica cea una este cea ortodoxă, arhimandritul Zaharou face afirmația că “și catolicii au fost menționați (în actele sinodale rămase) tot cu numele de «Biserică»”, susținând că nerecunoașterea bisericității acestora ar fi o “insultă” și că de fapt ar fi suficient faptul că nu avem celebrul “potir comun” cu aceștia, chiar dacă altfel le recunoaștem denumirea de „Biserică”. Afirmația este

invalidată de toată lupta antieretică a Bisericii dintotdeauna și de textul canonului 15 I-II, care spune că preotul poate să ia atitudine contra episcopului eretic când acela **propovăduiește cu capul descoperit**, fără a trebui să aștepte până când acela este eretic complet prin intercomuniune.

Promovarea ecumenismului la nivel panortodox de către pseudosinodul din Creta

Despre faptul că niciun sinod ortodox nu a recunoscut papismul ca “biserică”, iar cele câteva documente invocate de către ecumeniști de genul acestui arhimandrit sunt fie măsluite, fie se referă la realitatea apuseană din primul mileniu, dar nu le recunosc niciodată neortodocșilor caracterul de “biserică”, s-a vorbit cu alte ocazii, nu are rost să reiterăm ce s-a spus deja. Este de ajuns să citim documentul ecumenist *Relația Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine*, aprobat în Creta, pentru a vedea că acolo se vorbește despre dialogul Bisericii Ortodoxe “cu cei ce s-au separat de ea, **cu cei de aproape și cu cei de departe**”, expresie preluată direct din teoria “bisericii nedepline” a Conciliului II Vatican, în care se spune că diferitele denominațiuni creștine sunt “mai aproape sau mai departe” de Roma, fiind totuși “biserici nedepline”, în măsura în care nu se “împlinesc” prin comuniunea cu “episcopul Romei”.

Teoria Conciliului II Vatican, eretică în esența sa, a fost preluată de către mitropolitul Pergamului, Ioannis Zizioulas, și adaptată cazului Bisericii Ortodoxe, pentru a arăta că “biserici și confesiunile” sunt “mai aproape sau mai departe” de Biserica Ortodoxă.

Distincția eclesiologică “biserici și confesiuni” arată în sine că există, în viziunea ecumenistă, în lumea eretică “biserici”, dar și “confesiuni” (în nomenclatorul CMB nu există nicio organizație membră care să se numească pe sine “confesiune”), adică există erezii cărora li se recunoaște o anumită formă de bisericitate, în cazul papismului, argumentată chiar “teologic” și “sinodal” de argumente precum cel al arhimandritului ecumenist Zaharia Zaharou. Toată această doctrină vine în consonanță și cu premisa *Declarației de la Toronto*, citată în textul sinodal, care spune că membrii CMB nu sunt obligați să se recunoască drept “biserici în adevăratul sens al cuvântului”.

Implicații eclesiologice ale aprobării documentului eretic Declarația de la

Toronto de către pseudosinodul din Creta

În legătură cu faptul că “noi toți știm” că există o singură Biserică una, acest lucru este relativ, depinzând pe cine întrebăm. Dacă îl întrebăm de exemplu pe IPS Nifon al Târgoviștei, înaltpreasfinția sa ne va spune, cum a zis și la Busan, că nu se știe la cine a rămas Biserica una din Ierusalim, care s-a pierdut în mileniul al II-lea. Același lucru îl aflăm și de la episcopul Chiril Catellarios[1], reprezentantul Patriarhiei Ecumenice, care în zilele sinodului ecumenist din Creta a afirmat că Biserica Ortodoxă “nu este cea din Simbolul de credință”. Cine știe câți episcopi, clerici sau mireni pot da în Ortodoxia contemporană un astfel de răspuns eretic!

Cinci mitropoliți greci acuzau pe Înaltpreasfințitul Nifon pentru declarații eretice!

Pentru a-i decredibiliza pe mărturisitorii antiecumeniști, arhimandritul englez ne spune o poveste irelevantă în sine, despre jertfele unui preot ortodox în mijlocul ereticilor din Occident. Ceea ce nu ne spune este că răspunsul la întrebarea “ce faceți cu ereticii care vă înconjoară?”, “îi primim cu blândețe și le spunem câte un cuvânt bun ori de câte ori se întâmplă să îi întâlnim” de multe ori înseamnă, în practica unora dintre preoții ortodocși ecumeniști din Occident, tocmai acordarea Sfintelor Taine acestor eretici fără nicio pregătire sau fără Botez, tratarea lor ca “frați întru Hristos”, acceptarea căsătoriilor heterodoxe etc.

Vorbind despre “diversitatea în abordarea unor probleme” de ordin pastoral, conferențiarul nu ne arată și unde există o argumentare canonică a acestei diversități. De exemplu, nu ne indică un temei canonic în baza căruia să fie eludat canonul 72 Quinisext doar pentru că un episcop din anumit loc se teme că, aplicând acel canon, își pierde 95% dintre credincioși, care preferă o viețuire în minciuna “căsătoriei heterodoxe” decât să devină credincioși ortodocși autentici, care respectă sfintele legiuri ale Bisericii.

Două lucruri din ce a spus acest arhimandrit în conferința de la Deva au sens:

1. Informația că patriarhul Bisericii noastre a propus ca astfel de “sinoade sfinte și mari” să se țină o dată la cinci ani, o informație nouă pentru

spațiul nostru bisericesc;

2. Ideea că cei ce întrerup pomenirea și luptă contra ereziei riscă la orice pas să iasă în afara Bisericii, dacă nu duc lupta cu înțelepciune. Cu atât mai mult **îi terorizează pe ecumeniști lupta celor care refuză să facă pasul înspre afara Bisericii, îngrădindu-se canonic de erezie și rămânând în Biserică, fără a face mai mult decât impune canonul 15 I-II.**

Ortodocșii nepomenitori, susținători ai „Rezoluției din ianuarie 2018”: cine suntem și cum luptăm contra ecumenismului

În rest, repetare a aceluiași clișee pe care le știm de la propagandiștii sinodului ecumenist din Creta.

După astfel de propovăduire a ereziei cu capul descoperit de către acest arhimandrit, promovat de către siteurile Patriarhiei Române ca “unul dintre cei mai profunzi trăitori și mărturisitori contemporani ai credinței ortodoxe”[2], se cuvine să tragem câteva concluzii:

1. Din tot ce a spus la acea conferință arhimandritul Zaharia Zaharou, mesajul central este acela că **mărturisitorii antiecumeniștii îi “terorizează” pe ereticii susținători ai acestei cumplite înșelări, adică îi împiedică, prin atitudinea lor mărturisitoare, să își împrăștie erezia în maniera în care aceștia ar dori să o facă.** Se înțelege astfel de ce sinodul ecumenist din Creta a adoptat o hotărâre de condamnare a oricărei reacții contra ecumenismului: “Biserica Ortodoxă condamnă orice tentativă de dezbinare a unității Bisericii, din partea unor persoane individuale sau a unor grupuri, sub pretextul păstrării sau a unei presupuse apărări a Ortodoxiei autentice. După cum mărturisește întreaga viață a Bisericii Ortodoxe, păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal, care constituie dintotdeauna, în sânul Bisericii, cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și reguli canonice (canonul 6 al Sinodului II Ecumenic)”, decret papistoid, menit să desființeze rolul poporului în păstrarea dreptei credințe și rezervarea acestui rol exclusiv ierarhiei contaminate deja cu erezia ereziilor.

2. Conferința de la Deva s-a ținut cu binecuvântarea episcopului locului, Preasfințitul Gurie, prezentat în unele cercuri teologice ca un episcop moderat, care nu susține deschis sinodul mincinos din Creta, nu a semnat documentele acestuia etc. Nu știm de ce dintre toate locurile din România arhimandritul de la Essex a ținut să conferențeze în episcopia păstorită de Preasfințitul Gurie, dar dintr-o lectură a siteurilor Patriarhiei vedem că acesta nu este la prima conferință la Deva, fiind prezent la diferite evenimente în acea episcopie[3]. Ne punem întrebarea firească: **care este starea canonică a celui care, chiar dacă oficial nu se manifestă public direct ca un susținător deschis al ecumenismului, binecuvântează conferințe în care se face apologia pe față a ecumenismului și a sinodului ecumenist din Creta?** Atitudinea Preasfințitului Gurie față de „zeloții antiecumeniști” se poate intui și din semnătura de pe decizia de menținere a caterisirii preotului mărturisitor bihorean Cosmin Tripon, când hotărârea de caterisire contra părintelui Cosmin, pronunțată de către episcopul Sofronie, iertat în 2008 de către Sfântul Sinod pentru împreună-slujire cu ereticii greco-catolici, a ajuns la apelul sinodului mitropolitan din Sibiu.

3. Afirmațiile arhimandritului din Essex survin într-un context în care Biserica Ortodoxă Română se confruntă cu o puternică reacție contra ecumenismului, chiar și în condițiile în care o parte a acestei mișcări a fost aruncată într-o rătăcire schismatică de către monahul atonit Sava Lavriotul împreună cu câțiva adepți ai săi din România, lucrare care se face cel puțin cu acordul tacit al Patriarhiei, care nu a luat nicio măsură canonică contra monahului grec, stabilit practic pe teritoriul canonic al BOR, în condițiile în care, profesorul protopresbiter Theodoros Zisis de exemplu a fost declarat *persona non grata* în BOR pentru niște motive necanonice.

4. Patriarhia Română continuă să promoveze ideea eretică a existenței unui „ecumenism bun”, descris ca o atitudine de deschidere și de dialog cu ereziile și schismele, de cooperare cu ele, iar mai nou, prin astfel de conferințe, suprapunând acest concept parazitar de „ecumenism bun” activității misionare dintotdeauna a Bisericii Ortodoxe de propovăduire a Ortodoxiei celor care doresc să o cunoască.

Note:

[1] <http://orthochristian.com/94565.html>.

[2]

<http://ziarillumina.ro/parintele-zaharia-zaharou-va-sustine-o-conferinta-la-deva-137246.html>.

[3]

<http://basilica.ro/arhim-zaharia-zaharou-a-conferentiat-in-prezenta-staretilor-din-e-piscopia-devei/>.